

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XIX.

StÁ™eda, 20 Á°nor 2013

Myšce se blíÁ³ily prázdniny, jarní. TÁ™etí, co jsme tady. HroznÁ› rychle to letí a Á•lovÁ›k nemá ani moc Á•asu na to, chvílku se zastavit a odpoÁ•nout si, popÁ™emýšlet. Herdek, to uÁ¾ je jak v ruským filmu, skoro.

ÚplnÁ› vidím zamyšleného Borju MichajloviÁ•e, jak svým kalným zrakem pÁ™ehlíÁ³í obrovské celiny a nÁ›kde v pomalu vykresluje ta širá, ruská krajina. TakÁ¾e ještÁ› jednou. Myšce se blíÁ³ily prázdniny, jarní.

„Tatii?“
Zrovna jsem pÁ™ipravoval Á•oÁ•ku, dostal jsem na ní úplnÁ› hÁ™íšnou chuÁ¥ a zvaÁ¾oval, jestli holky na veÁ•er nÁ›k neodstÁ›hovat.

„Tatii?“

„No copa? MÁ-Á¾eš mi podat prosím tÁ› ty prÁ¥avý okurky z ledniÁ•ky?“

Podala. A samozÁ™ejmÁ› si stihla aspoÁ^ jednu uzmout. „Budou prázdniny.“ „Já vím. Plánuješ

nÁ›co?“ „VÁ›rÁ•a mi nabídla, Á¾e mÁ-Á¾eme jet na hory. Tady kousek, do Krkonoš.“

„JasnÁ›. Není problém. Došly ti peníze od maminy?“ „No právÁ›. Nedošly ..

ještÁ›.“ Aha. Sakra. Zrovna tenhle mÁ›síc jsme doplatili auto a sociálku. Skoro tÁ™ista tisíc za tÁ™icet mÁ›sícÁ™

fakt, Á¾e to Á•lovÁ›ka potÁ›ší, ale na druhou stranu bude chvílku trvat, neÁ¾ se z toho vzpamatujeme. „Mno ..

tenhle mÁ›síc je ještÁ› trochu .. našponovanej. Ale víš co? Jednak je ještÁ› chvíli Á•as a tÁ™eba

mamina pošle .. a jednak je ještÁ› chvíli Á•as, a kdyby bylo nejhÁ™í, nÁ›co nÁ›kde prostÁ›

vyhrabu.“ „To jsem ráda“., ozvala se Pavlína. „PÁ™išly doplatky na elektÁ™inu a

plyn.“ „Já vím. A taky mÁ› Á•ekají danÁ›.“ Nakrájel jsem okurky na úplnÁ› malinky kostiÁ•ky. I kdybych

takhle rozkrájel, Á¾ádný finanÁ•ní zázraky teÁ• neudÁ™ím. „PÁ™emýšlelas o tom, co jsem ti Á™ekl,

Pavlínko“ Uzobla si Á•oÁ•ky a s chutí si mlskla. „Miluju chlapy, co umí takhle vaÁ™it.“ „Ješ

Á¾e o tom neví. Tak co?“ Bavili jsme se nedávno o tom, aby pÁ™evzala hospodaÁ™ení u nás doma. UvÁ›domil jsem s

to prostÁ› neumím, a Á¾e zbyteÁ•nÁ› moc penÁ›z mi poÁ™ád nÁ›kam utíká. UÁ¾ jsem sice takhle svÁ›Á™il peníze kdysi Mil

byl dÁ™od, proÁ• to ještÁ› pár let budeme dávat finanÁ•nÁ› dokupy. Ale stejnÁ› nemám moc na výbÁ›r. Myška

zmizela k sobÁ› do pokoje, svého dosáhla a tohle se jí zas tak moc netýkalo. JenÁ¾e to si mohla myslet jen

ona. „Jirko .. nevím, jestli to nevyzní nÁ›jak blbÁ›, ale myslím, Á¾e bych to mÁ›la vzít. Budeš mít víc Á•asu i na p

a i kdyÁ¾ nejsem ekonomka, tak si myslím, Á¾e jsem tyhle vÁ›ci umÁ›la.“ PÁ™emýšlel jsem, jestli jsem PavlínÁ›

tom, Á¾e Milena se tou svojí ekonomkou chlubila docela ráda a jestli to teÁ• nebylo takové drobné popíchnutí. Ale i kdyby ..

není to podstatné. „Tak to je v poÁ™ádku. Ale mám dojem, Á¾e chceš Á™íct nÁ›jaké Ale.“ „A toh

na tobÁ› miluju taky – kdybych se kdysi nanaznaÁ•ovala tisíckrát, Á¾e nÁ›co chci, nebo Á¾e mi nÁ›co vadí, tak by mi to

houby platný. Nikdy by mÁ› nenapadlo, Á¾e vÁ™ec existuje chlap, co taky umí Á¾enskou slyšet.“ „Ty m

dnes podezÁ™ele Á•asto lichotíš. To budeš chtít o jedno volský voko navíc, Á¾e jo?“ Objala

mÁ›. „Houby.“ „Tak o co jde, Pavlínko?“ „V souvislosti s tím, o co jsi mÁ› poÁ¾ádal, mÁ›

napadla jedna vÁ›c. MÁ›l bys nÁ›co proti svatbÁ›?“ „S tebou,

pÁ™edpokládám.“ „NeÁ™áde.“ Ach jo. NemÁ›l. Ani náhodou. JenÁ¾e to uÁ¾ bych mÁ›l fakt nalít Á•istéh

Jak se sakra Á¾enský Á™ekne na takovouhle otázku námitka, kdyÁ¾ to není výmluva?“Pavlínko .. myslel jsem si

pÁ™vodnÁ›, Á¾e to tÁ™eba necháme aÁ¾ doplatím všechny ty vÁ›ci, co si s sebou táhnu. JenÁ¾e je pravda, Á¾e kdy

tÁ› poÁ¾ádal o tohle, tak tenhle dÁ™od k odsouvání padá.“ „Ajajaj, ty máš nÁ›jaký

jiný.“ „Taky tÁ› miluju. A taky za tohle.“ Odstavil jsem Á•oÁ•ku, vonÁ›la na celou kuchyÁ› a hodil na pánviÁ›

slaninu, cibulku a pak lehce zamoukl. „MÁ›l jsem si jít poleÁ¾et do

nemocnice.“ „CoÁ¾e??“ „Našli mi nÁ›jakou drobnost na plicích.“ „ProÁ• jsi m

to neÁ™ekl? Copak nevíš., Á¾e zrovna tyhle vÁ›ci chci vÁ›dÁ›t? Jirko!“ „Nešil. Našli mi to,

kdyÁ¾ jste odjely a kdyÁ¾ jsem si uvÁ›domil, Á¾e byste mÁ› nenašly doma, aÁ¾ byste se vrátily … to neš

prostÁ›.“ „Mohl si zavolat.“ „JistÁ›. A místo stavÁ›ni snÁ›hulákÁ™ bys studovala, co by to

všechno mohlo být.“ Zamíchal jsem slaninu s Á•oÁ•kou a hodil jsem vajíÁ•ka do

šÁ¥áviÁ•ky. „PÁ™ipravím stÁ›l a pÁ™íbory. Myško???“ Holky ustlaly na stole a já zatím ustlal talí

Á•oÁ•ku jsem ozdobil plátkami okurek a na ty krásný Á¾loutkový polokoule jsem dal drobet pepÁ™e. Graficky vzato to vypad

skvÁ›le. ProÁ• se v tom ta Pavlína tak nimrá? ONA Pokoušela jsem se jíst Jirkovu Á•oÁ•ku ale moc mi to neš

PÁ™ímí mi rostla v puse. V Á¾aludku jsem mÁ›la tÁ›Á¾kou kouli a slzy na krajíÁ•ku. ProÁ• musí být poÁ™ád nÁ›co? ProÁ•

svÁ›j kousek štÁ›stí tak moc bojovat? Co kdyÁ¾ je to nÁ›co váÁ¾né? Co kdyÁ¾ o nÁ›j pÁ™ijdu? Strach mi svíral hr

jsem se nemohla nadýchnout. A proÁ• se probÁ™h v tÁ›chto vecech chová tak nezodpovÁ›dnÁ›? DyÁ¥ nÁ›kdy je kaÁ¾dý den

dÁ™leÁ¾itý... on si prostÁ› radši klidnÁ› umÁ™e, neÁ¾ by nÁ›co Á™ešil vÁ•as? Co si pak poÁ•nu, to ho nezajír

kouÁ™ení mÁ› taky dÁ›snÁ› štve... to bylo Á™eÁ•í... já mÁ-Á¾u kdykoliv pÁ™estat, já uÁ¾ to jednou udÁ›lal... a skute

nakonec ho to opravdu pÁ™ivede do hrobu. Vstala jsem od veÁ•eÁ™e a odešla do loÁ¾nice. UÁ¾ jsem to nemohla vy

VzápÁ›tí pÁ™išel za mnou. „Lásko co se dá›je?“ RozbreÁ•ela jsem se úplnÁ› nahlas. „Jirko prosím

tÁ› slib mi dvÁ› vÁ›ci.“ „Co jako?“ „Jednak Á¾e hned zítra ráno pojedš do toho

špitálu a jednak Á¾e s tím kouÁ™ením koneÁ•nÁ› pÁ™estaneš. OkamÁ¾itÁ›. VÁ•era bylo pozdÁ›. Ber to tÁ™

úspěšně opatÁ™ení nového ministra rodinných financí.“

ROMAN

